

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých uznesení vyplýva, že sťažovatelia sú od 3. marca 2020 obvinení z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti a na základe návrhu príslušného prokurátora na vzatie oboch sťažovateľov do väzby boli obaja sťažovatelia uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu č. k. 3Tp/3/2020 zo 7. marca 2020 vzatí do väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom tá im začala plynúť 4. marca 2020.

3. Sťažovatelia opakovane žiadali o prepustenie z väzby príslušného prokurátora, ktorý ich žiadostiam nevyhovel a postupoval ich na rozhodnutie špecializovanému súdu, ktorý ich opakovane zamietol. Sťažovatelia proti každému uzneseniu špecializovaného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby podávali sťažnosť na najvyššom súde, ktorý ich sťažnosti taktiež zamietol.

4. Dňa 4. augusta 2020 boli sťažovatelia vypočutí sudcom pre prípravné konanie a bola im uznesením predĺžená lehota väzby do 4. januára 2021, proti čomu podali sťažnosť, ktorú taktiež najvyšší súd zamietol.

5. Dňa 2. decembra 2020 bolo obhajcovi sťažovateľov doručené upovedomenie o tom, že sťažovatelia budú vypočutí 10. decembra 2020 v súvislosti s návrhom prokurátora na predĺženie lehoty väzby do 1. apríla 2020. Sťažovatelia k tomuto návrhu prokurátora podali 3. decembra 2020 stanovisko.

6. Dňa 11. decembra 2020 rozhodol špecializovaný súd o predĺžení lehoty väzby pre sťažovateľov do 1. apríla 2021 svojím napadnutým uznesením, proti ktorému podali obaja sťažovatelia ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť.

7. Najvyšší súd sťažnosti oboch sťažovateľov zamietol svojím napadnutým uznesením z 21. decembra 2020 a potvrdil predĺženie lehoty ich väzby do 1. apríla 2021 v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože neboli dôvodné.

8. Sťažovatelia žiadajú ústavný súd, aby po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom konštatoval, že základné práva a práva sťažovateľov podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 3, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené napadnutým uznesením špecializovaného súdu a jeho postupom, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu a jeho postupom. Sťažovatelia v petite ústavnej sťažnosti namietajú slovne aj porušenie prezumpcie nevinoty, no nesprávne ho priradujú k čl. 50 ods. 3 ústavy, napriek čomu ústavný súd prieskum tohto základného práva nevyhlásil. Ďalej sťažovatelia žiadajú obe napadnuté uznesenia zrušiť, vec špecializovanému súdu a najvyššiemu súdu vrátiť na ďalšie konanie a zakázať im pokračovať v porušovaní základných práv a práv. Napokon žiadajú, aby im najvyšší súd uhradil trovy konania pred ústavným súdom vo výške 678,30 eur na účet ich právneho zástupcu.

9. Špecializovaný súd, ako aj najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatujú, že jednotlivé dôkazy, na ktoré vo vzťahu k sťažovateľom odkazuje prokurátor vo svojom odôvodnení návrhu na predĺženie lehoty väzby, naďalej odôvodňujú záver, že v predmetnej veci existuje dostatok konkrétnych podkladov pre ich trestné stíhanie, pričom počas prebiehajúceho prípravného konania nedošlo k zoslabeniu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale práve naopak. Súdny odôvodnil obavu z pokračovania v trestnej činnosti najmä tým, že sťažovatelia sú dôvodne podozriví z páchania rozsiahlej trestnej činnosti, ktorá mala byť vykonávaná

sofistikovaným spôsobom viacerými osobami po dlhší čas a mala ňou byť spôsobená škoda veľkého rozsahu v snahe získania majetkového prospechu a zabezpečenia značných zdrojov príjmu sťažovateľov. Všeobecné sudy zároveň akceptovali návrh prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby, a to najmä na účely realizácie znaleckého dokazovania. Nevyhnutnosť znaleckého dokazovania v uvedenej trestnej veci je odôvodnené potrebou odkrytia samotného fungovania uvedenej schémy, ktoré umožní analyzovať skutočný obsah a podstatu vzájomného finančno-personálneho prepojenia medzi jednotlivými subjektmi, ktorého štruktúra a mechanizmus fungovania v súčasnej dobe vykazuje vysoký stupeň sofistikovanosti, cieľom ktorého mala byť snaha zakryť nelegálnu činnosť formálne deklarovanými legálnymi činnosťami. Lehota trvania väzby sťažovateľov bola predĺžená do 1. apríla 2021. Uvedené vylučuje nedostatočnú aktivitu vyšetrovateľa alebo nedôvodnosť väzby, preto tieto námietky ústavný súd vyhodnotil ako zjavne neopodstatnené.

II.

10. Sťažovatelia voči napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu a napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietajú predovšetkým:

- a) väzba je podľa ich názoru nedôvodná, pretože ani jeden z nich nemá ako pokračovať v trestnej činnosti, z ktorej sú obvinení, prípadne sťažiť trestné konanie, a z cca 155 vypočítaných svedkov iba dvaja ďalší obvinení uvádzajú vzťah k sťažovateľom. Ten však už v súčasnosti netrvá,
- b) odôvodnenie napadnutého uznesenia ako špecializovaného súdu, tak najvyššieho súdu sú nepostačujúce a arbitrárne. Zároveň sa podľa ich názoru všetky odôvodnenia v ich väzobnej veci zhodujú, respektíve majú rovnaký charakter, preto majú dojem, že ich väzbou sa sudy dostatočne nezaoberali,
- c) namietajú dĺžku vyšetrovania, ktoré malo byť podľa ich názoru už ukončené a kde pasivitou vyšetrovateľa dochádza k priet'ahom,
- d) prokurátor žiadosti sťažovateľov (z júla 2020) o prepustenie z väzby nevyhovel a požiadal špecializovaný súd o predĺženie väzby do 1. marca 2021, o čom špecializovaný súd 4. augusta 2020 rozhodol tak, že lehotu predĺžil len do 4. januára 2021. To následne potvrdil najvyšší súd 12. augusta 2020 zamietnutím sťažnosti sťažovateľov. Sťažovatelia sú toho názoru, že keďže špecializovaný súd už raz o žiadosti prokurátora o predĺženie lehoty väzby do 1. marca 2021 rozhodol, ide o *res iudicata*,
- e) sťažovatelia pociťovali, že sudca pre prípravné konanie nie je nezaujatý a rozhoduje vždy v ich neprospech,
- f) sťažovatelia namietajú, že najvyšší súd vydal napadnuté uznesenie bez znalosti sťažnostných dôvodov sťažovateľa ██████████, pretože jeho doplnenie sťažnosti voči napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu špecializovaný súd „*neprevzal bezodkladne na pošte, keďže súd je povinný preberať poštu*“, v dôsledku čoho ho neskoro odoslal najvyššiemu súdu.

III.

III.1.

11. Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zistil, že sťažovateľ ██████████ zomrel 28. februára 2021, čo bolo ústavnému súdu potvrdené Zborom väzenskej a justičnej stráže.

12. Podľa § 62 zákona o ústavnom súde ak tento zákon v piatej a šiestej časti neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy veci primerane Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

13. Podľa § 63 ods. 1 CSP ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať.

14. Z charakteru konania o sťažnosti pred ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, predmetom ktorého je ochrana základných práv a slobôd, ktorých povaha je výsostne osobná, vyplýva, že táto ochrana v zásade neprechádza na iné osoby. V prípade konania o ústavnej sťažnosti ide preto o konanie, ktorého povaha po smrti sťažovateľa domáhajúceho sa v napadnutom konaní práv nemajetkovej povahy zásadne nedovoľuje, aby sa v ňom pokračovalo. To platí aj v prípade sťažovateľa ██████████. Vzhľadom na to ústavný súd konanie o ústavnej sťažnosti v časti týkajúcej sa sťažovateľa ██████████ z dôvodu jeho úmrtia zastavil pri použití už citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku.

III.2.

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014, II. ÚS 723/2015).

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu a jeho postupu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

18. V danom prípade sťažovatelia disponovali možnosťou uplatniť svoje námietky voči rozhodovaniu a konaniu špecializovaného súdu pred najvyšším súdom podaním sťažnosti, čo aj urobili, no pretože ten im nevyhovelo, podali ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu aj proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľov proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu na jeho preskúmanie. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa napadnutého uznesenia špecializovaného súdu a jeho postupu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3.

19. Sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením práva na primerané odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Avšak podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) je namietané porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru *ratione materiae* súčasťou rozhodovania o veci samej, t. j. rozhodovania o trestnom obvinení, a nie rozhodovania o väzbe, respektíve o jej ďalšom trvaní, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru. Keďže v posudzovanej veci sú predmetom ústavnej sťažnosti námietky sťažovateľa smerujúce proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o jeho väzbe, možnosť porušenia uvedeného článku dohovoru neprichádza do úvahy (II. ÚS 122/2019, III. ÚS 192/2018, I. ÚS 124/2019, II. ÚS 314/2020).

20. Článok 17 ústavy a čl. 5 dohovoru totiž zahŕňajú všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty (základného) práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie pri jej pozbavení (vrátane práva na rešpektovanie prezumpcie neviny), a preto sa na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikujú špeciálne ustanovenia o osobnej slobode vyplývajúce z čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ústavy a naň nadväzujúce ďalšie články siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy garantujúce právo na súdnu ochranu, resp. všeobecné ustanovenia čl. 6 dohovoru garantujúce právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. napr. II. ÚS 10/2016, I. ÚS 319/2019, II. ÚS 340/2018, III. ÚS 374/2018, IV. ÚS 487/2018).

21. Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a jeho postupu skrz sťažovateľom označené porušenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, pretože porušenie čl. 5 dohovoru sťažovateľ nenamietal.

22. Ústavný súd pripomína svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodnutie prvostupňového súdu a súdu druhého stupňa nemožno posudzovať izolovane, pretože obe konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok (obdobne II. ÚS 154/2019, II. ÚS 84/2019, I. ÚS 160/2019). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (pozri IV. ÚS 350/09). Ústavný súd vo svojej judikatúre, a to aj vo vzťahu k väzobným veciam (napr. III. ÚS 172/2020, II. ÚS 208/2019, IV. ÚS 305/2018) uvádza, že odôvodnenie uznesenia druhostupňového súdu odkazujúce na predchádzajúce rozhodnutia v tej istej veci možno považovať síce za krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia. Preto pokiaľ prvostupňový súd zodpovie na všetky

relevantné argumenty nastolené stranami v konaní a nadriadený súd sa s týmto posúdením stotožní, potom ani stručnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu druhého stupňa nie je v zásade dôvodom na vyslovenie protiústavnosti takéhoto rozhodnutia. Podstatné totiž je, že strane boli v priebehu konania sprostredkované nosné dôvody rozhodnutia (obdobne napr. II. ÚS 102/2018, I. ÚS 379/2018).

23. Najvyšší súd skúmal možnosť nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, a keďže sťažovateľ je obvinený z obzvlášť závažného zločinu, najvyšší súd vzhľadom na povahu skutku a osobu sťažovateľa dospel k jednoznačnému záveru, že väzbu sťažovateľa nie je možné nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka či inými náhradami väzby, aj s poukazom na charakter trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu, pretože by boli v konkrétnom prípade sťažovateľa s ohľadom na dôvod väzby (pokračovanie v trestnej činnosti, pozn.) celkom nedostatočné.

24. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv nedostatočne odôvodneným napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj sťažovateľom tvrdenu neexistenciou dôvodov väzby, ústavný súd poznamenáva, že do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmavať postup či správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu (II. ÚS 76/02, I. ÚS 444/2018, IV. ÚS 508/2020). Právomocou ústavného súdu je preskúmať zlučiteľnosť konkrétneho rozhodnutia väzobného súdu, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody (v tomto prípade ponechaný vo väzbe, pozn.), s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, IV. ÚS 332/2020, I. ÚS 215/2020).

25. Závery všeobecných súdov v otázke potreby ponechania sťažovateľa vo väzbe sú podľa názoru ústavného súdu založené na racionálnych úvahách vychádzajúcich z dokazovaním zistených skutočností a nejavia sa ako ústavne neakceptovateľné. Sťažovateľ je podozrivý z trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti, ktorá mala byť páchaná viacerými osobami vo veľkom rozsahu, v premyslenej schéme prevodov finančných prostriedkov medzi jednotlivými na trestnej činnosti údajne participujúcimi subjektmi. Pričom, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s napadnutým uznesením špecializovaného súdu, nelegálna činnosť mala byť zakrývaná formálne legálnymi aktivitami. Aj vzhľadom na uvedené a najmä v súvislosti s potrebou vykonania znaleckého dokazovania, ktoré by malo byť spôsobilé odkryť spôsob fungovania uvedenej sofistikovanej schémy páchania údajnej trestnej činnosti, sa závery súdov o pretrvávajúcej existencii dôvodu preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u osoby sťažovateľa javia ako logické a dostatočne odôvodňujúce nimi prijatý záver o ďalšom trvaní väzby. Najvyšší súd zároveň označil takto predĺženú lehotu väzby ako hraničnú v kontexte aktuálneho dôkazného stavu a poukázal na nevyhnutnosť efektívnej organizácie procesných úkonov v rámci vyšetrovania. V okolnostiach uvedeného preto aj v tomto vyhodnotil ústavný súd námietku sťažovateľa o nedostatočne a arbitrárne odôvodnenom napadnutom uznesení najvyššieho súdu a neexistencii dôvodov väzby ako zjavne neopodstatnenú.

26. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje aj námietku porušenia prezumpcie nevinoty s odkazom na čl. 50 ods. 3 ústavy, ktorý sa však prezumpcie nevinoty netýka (opisuje základné právo na obhajobu, pozn.). Ako už bolo uvedené, pokiaľ ide o rozhodovanie o väzbe, aj rešpektovanie prezumpcie nevinoty, ako aj základné právo na obhajobu spadajú v rámci ústavy pod čl. 17. V súvislosti s porušením prezumpcie nevinoty má sťažovateľ pocit, že sudca pre prípravné konanie je voči nemu zaujatý, pretože nerozhoduje v prospech jeho záujmov. Odhliadnuc od toho, že najmä v trestnom konaní je u obvinených takýto subjektívny pocit pomerne bežný, k tomu ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 31 ods. 3 Trestného poriadku: „Dôvodom vylúčenia sudcu alebo senátu nie je skoršie rozhodnutie sudcu alebo senátu o obvinenom, spoluobvinenom alebo o iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia.“ Špecializovaný súd v napadnutom uznesení taktiež pripomína, že v zmysle § 32 ods. 4 Trestného poriadku rozhodnutie o námietke zaujatosti nebráni vykonaniu úkonov trestného konania. Námietku porušenia prezumpcie nevinoty, ako aj zaujatosti sudcu pre prípravné konanie hodnotí ústavný súd ako argumentačne nepodloženú a zjavne neopodstatnenú.

27. K namietaným priet'ahom v konaní ústavný súd uvádza, že najvyšší súd v rámci prieskumu konania špecializovaného súdu poukázal na jeho rozhodovanie najmä o žiadostiach obvinených o prepustenie z väzby a návrhov prokurátora na predĺženie lehoty väzby, pričom uviedol, že o väzbe obvinených bolo špecializovaným súdom dosiaľ rozhodované priebežne, plynulo a urýchlene v súlade s § 2 ods. 6 Trestného poriadku a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy. Poukazujúc na bezodkladné rozhodovanie špecializovaného súdu o väzbe, sa s uvedeným ústavný súd v plnom rozsahu stotožňuje a námietku sťažovateľa považuje za zjavne neopodstatnenú.

28. K namietaným priet'ahom v konaní najvyššieho súdu z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa a priložených príloh ústavný súd zistil, že proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu z 11. decembra 2020 (piatok), ktorým rozhodol o predĺžení väzby, podal sťažovateľ sťažnosť priamo na mieste. Špecializovaný súd doručuje spisový materiál najvyššiemu súdu najbližší pracovný deň a najvyšší súd o sťažnosti rozhodol napadnutým uznesením najvyššieho súdu 21. decembra 2020 (pondelok). Celkovo sa teda vec nachádzala na najvyššom súde len niekoľko dní, čo samo osebe nemožno považovať za nesúladne s požiadavkami vyplývajúcimi z judikatúry EŠLP a ústavného súdu na urýchlené rozhodnutie a konanie.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd námietku sťažovateľa k porušeniu jeho práva na priet'ahy v konaní postupom špecializovaného súdu a najvyššieho súdu v zmysle čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy považuje za zjavne neopodstatnenú.

30. Pokiaľ ide o namietanú dĺžku vyšetřovania, ktoré malo byť podľa názoru sťažovateľa už ukončené a kde pasivitou vyšetřovateľa dochádza k priet'ahom, k tomu sa špecializovaný súd v napadnutom uznesení vyjadril, že nie je možné tvrdiť, že nejde o mimoriadne rozsiahlu vec alebo že by vyšetřovateľ konal pomaly s priet'ahmi. Ústavný súd poukazuje aj na argumenty špecializovaného súdu uvádzané v súvislosti s dôvodnosťou väzby. Najvyšší súd k tomu uvádza, že nemožno konštatovať, že by orgány prípravného konania nepostupovali vo veci spôsobom prináležiacim väzobným veciam (prednostne a urýchlene). Túto námietku sťažovateľa tak vyhodnotil už špecializovaný súd ako nedôvodnú a ústavný súd ju vníma taktiež ako zjavne neopodstatnenú.

31. Pokiaľ ide o názor sťažovateľa, že keďže špecializovaný súd už raz o žiadosti prokurátora o predĺženie lehoty väzby do 1. marca 2021 rozhodol, nemal by o ďalšom návrhu prokurátora na predĺžovanie väzby konať, pretože ide o res iudicata, ústavný súd pripomína, že Trestný poriadok umožňuje podávať návrhy na predĺženie lehoty väzby aj opakovane, nehovoriac o tom, že ide o procesné rozhodnutie vo väzobnej veci, nie rozhodovanie vo veci samej. Aj túto námietku je preto potrebné vyhodnotiť ako zjavne neopodstatnenú.

32. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd vydal napadnuté uznesenie bez znalosti sťažnostných dôvodov sťažovateľa [REDAKOVANÉ]. Ústavný súd od špecializovaného súdu vlastnou činnosťou zistil, že pri vyhlásení napadnutého uznesenia špecializovaného súdu 11. decembra 2020 boli sťažovateľ [REDAKOVANÉ] ako aj sťažovateľ [REDAKOVANÉ] prítomní a obaja proti nemu na mieste podali sťažnosť. Sudca pre prípravné konanie zároveň prítomných poučil, že spisový materiál bude na najbližší pracovný deň predložený najvyššiemu súdu a doplnenia sťažností nech adresujú ako špecializovanému súdu, tak najvyššiemu súdu. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] si sám podal odôvodnenie sťažnosti, a to bolo najvyššiemu súdu včas doručené. Právny zástupca sťažovateľov JUDr. Veselý pri vyhlásení prítomný nebol a napadnuté uznesenie špecializovaného súdu mu bolo doručené 14. decembra 2020. Odôvodnenie sťažnosti za sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podal na poštovú prepravu 17. decembra 2020 a na poštu v Banskej Bystrici bolo doručené 21. decembra 2020. Z príloh sťažovateľa vyplýva, že doplnenie bolo doručené na poštu v Banskej Bystrici 21. decembra 2020 o 5.38 h a vydané bolo o 13.00 h. Poštu pritom zamestnanec špecializovaného súdu bežne preberá na pošte v ranných hodinách a okolo 8.15 h už zvykne prevzatú poštu doručiť do budovy súdu. Tá sa následne spracúva, čo trvá približne do 10.00 h. Keďže pojednávanie najvyššieho súdu začalo o 10.00 h, doplnenie dôvodov sťažovateľa [REDAKOVANÉ] nebolo k dispozícii, čo je uvedené aj v napadnutom uznesení najvyššieho súdu: „*Obvinený [REDAKOVANÉ] do momentu konania neverejného zasadnutia nadriadeného súdu nedoručil písomné odôvodnenie podanej sťažnosti, a to ani prostredníctvom obhajcu.*“ Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že doplnenie dôvodov bolo špecializovaným súdom preposlané na najvyšší súd o 13.40 h. Špecializovaný súd potvrdil, že doplnenie oskenoval a obratom zaslal na najvyšší súd elektronicky.

33. Bez ohľadu na to, či bolo doplnenie doručené na špecializovaný súd v ranných hodinách, kedy sa mohlo o 10.00 h ešte spracúvať, nieto ešte preposielať, alebo o 13.00 h, nebolo k dispozícii senátu najvyššieho súdu v čase jeho rozhodovania, ktoré začalo o 10.00 h.

34. Právny zástupca sťažovateľa v ústavnej sťažnosti neuvádza, aké dôvody doplnil k sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], a odôvodnenie nepriložil ani k ústavnej sťažnosti. Faktom je, že sťažovateľ [REDAKOVANÉ] ako spoluobvinený doručil svoje dôvody včas a najvyšší súd ich vyhodnotil ako nedôvodné. Zároveň námietky sťažovateľa [REDAKOVANÉ] v stanovisku z 3. decembra 2020 k návrhu prokurátora na predĺženie väzby boli špecializovaným súdom vyhodnotené ako nedôvodné a najvyšší súd sa s hodnotením špecializovaného súdu stotožnil. Keďže podstatou námietok sťažovateľa [REDAKOVANÉ] v ústavnej sťažnosti voči špecializovanému súdu je nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť napadnutého uznesenia špecializovaného súdu, pomalý priebeh trestného stíhania a hlavne nedôvodnosť väzby, dá sa predpokladať, že tie boli nosnými argumentmi aj v odôvodnení jeho sťažnosti. V každom prípade so všetkými námietkami, ktoré možno považovať za relevantné vo väzobnej veci sťažovateľa, sa najvyšší súd v napadnutom uznesení vysporiadal, prípadne odkázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia špecializovaného súdu, pretože ich, ako je už uvedené, nemožno posudzovať izolovane, ale ako celok. Konanie

najvyššieho súdu, ktorý rozhodol 10 dní po vyhlásení napadnutého uznesenia špecializovaného súdu, možno považovať za urýchlené a primerané. Ústavný súd nevidí dostatočný priestor na vyslovenie porušenie práva na súdnu ochranu, prípadne práva na obhajobu zo strany najvyššieho súdu. Je v záujme sťažovateľov a ich právnych zástupcov, aby najmä vo väzobných veciach konali bezodkladne. V tomto smere považuje ústavný súd námietku sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú.

35. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd rozhodol tak, že odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu